

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M ve věci

žalobkyně: **Ing. R.K.**
bytem [redacted]
zastoupena obecným zmocněncem P.K.
bytem [redacted]

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2017, č. j. MPSV-2017/17067-917

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 20. 1. 2017, č. j. MPSV-2017/17067-917, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Žaloba

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí Úřadu práce České republiky, krajské pobočky v Liberci (dále jen „úřad práce“) ze dne 30. 6. 2015, č. j. MPSV-UP/44358/15/LB. Tímto prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto nepřiznat žalobkyni dávku doplatek na bydlení podle zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi“). Žalovaný do výroku rozhodnutí doplnil za slova „nepřiznat dávku doplatek na bydlení“ slova „na základě žádosti podané dne 15. 10. 2012“, ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
2. Žalobkyně v žalobě především nesouhlasila s právním názorem zdejšího soudu vyjádřeným v rozsudku ze dne 22. 11. 2016, č. j. 58 Ad 17/2015 - 34. Dle žalobkyně krajský soud sice připustil přezkoumávání na první pohled zjevně vysokého limitu odůvodněných nákladů na elektrickou energii za kalendářní měsíc ve výši 2 696, 81 Kč, nepřipustil však spravedlivé rozpočítání doplatku za spotřebovanou elektrickou energii na předchozí období. Takový právní názor považuje žalobkyně za nesprávný. Žalobkyně se dovolávala rozsudku zdejšího soudu ze dne 19. 6. 2014, č. j. 60 Ad 15/2013 - 96, z něhož dovodila, že mělo být přihlédnuto i k předchozí žádosti o doplatek na bydlení spadající do fakturačního období. Žalobkyně platila zálohu za dodávku elektrické energie ve výši 1 200 Kč měsíčně, neboť nepřistoupila na požadavky dodavatele elektrické energie na zálohy ve výši 2 200 Kč měsíčně, v důsledku čehož jí nebyla pro výpočet výše doplatku na bydlení zhodnocena ani skutečná spotřeba elektrické energie. Kdyby žalobkyně na požadavek dodavatele elektrické energie na zálohy ve výši 2 200 Kč měsíčně přistoupila, byl by jí z tohoto důvodu přiznán vyšší doplatek na bydlení a nemusela by se vůbec doplatku na bydlení za měsíc říjen 2012 domáhat. Z rozhodnutí správních orgánů vyplývá měsíční limit na spotřebu elektrické energie ve výši 2 696, 81 Kč. Žalobkyně tedy mohla spotřebovávat měsíčně o 1 496, 81 Kč více. V měsících prosinec 2011 až duben 2012 byla žalobkyni započítávána pouze částka 1 200 Kč měsíčně, rozdíl mezi zaplacenými zálohami a limitem na spotřebu elektrické energie tak v těchto měsících činil 7 484, 05 Kč. Žalobkyně je proto přesvědčena, že jí v měsíci říjnu měl být započten celý doplatek na spotřebovanou elektrickou energii ve výši 2 853 Kč.
3. Žalobkyně dále namítala, že napadené rozhodnutí neobsahuje výpočet maximální výše měsíční úhrady za elektrickou energii. Správní orgány neuvedly, na základě čeho byla jako měsíční limit na spotřebu elektrické energie určena částka 2 696, 81 Kč.
4. Závěrem žalobkyně upozorňovala na rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 9. 2. 2017, v nichž Evropský soud pro lidská práva rozhodl v otázce regulace nájemného v neprospěch České republiky. Žalobkyně tvrdila, že právě započítáním regulovaného nájemného byla postižena a na dávku hmotné nouze nedosáhla.
5. Žalobkyně navrhovala zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného

6. K žalobě se písemně vyjádřil žalovaný, který uvedl, že v § 34 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi je jednoznačně uvedeno, že se do odůvodněných nákladů na bydlení zahrne úhrada prokazatelné nezbytné spotřeby energií. Úhradou prokazatelné nezbytné spotřeby energií se rozumí úhrada dodávky a spotřeby elektrické energie, plynu, případně výdaje na další druhy paliv, a to ve výši, která je v místě obvyklá. Pro účely dávek pomoci v hmotné nouzi se stanovuje jako průměrná cena za dodávku elektrické energie pro bytovou jednotku určité velikosti podle sdělení příslušných dodavatelů těchto energií, nejvýše však ve výši skutečných úhrad. Pro uvedený účel v systému pomoci v hmotné nouzi je používána cena energie, která je stanovována Energetickým regulačním úřadem jako cena energie poslední instance (jde o státem stanovenou cenu), a to s ohledem na nepřehlednost systému cen jednotlivých dodavatelů elektrické energie a plynu. Tato maximální započitatelná cena za energie se počítá na základě ceníku příslušného dodavatele a distributora elektřiny či plynu a odhadu spotřebovaného množství těchto druhů energií. Tato množství se počítají na základě žadatelem doložených informací o způsobu vytápění a ohřevu vody (zda a v jakém rozsahu se ta která energie používá k vytápění, k ohřevu vody a k přípravě jídel) a o dodavatelích a distributorech těchto energií. Pro jednotlivé typy použití energií se počítá spotřeba podle postupu doporučeného Energetickým regulačním úřadem. Výpočet úhrady prokazatelné nezbytné spotřeby energií je velmi složitým postupem, pro určení částky slouží programová aplikace OK Nouze, kterou je úřad práce při stanovení odůvodněných nákladů na bydlení povinen používat. Matematické vzorce, které slouží k výpočtům, a které aplikace používá, jsou popsány v napadeném rozhodnutí. K námitce týkající se výše nájemného žalovaný odkázal na rozsudek krajského soudu ze dne 19. 6. 2014, č. j. 60 Ad 15/2013 - 96, v němž krajský soud konstatoval, že výše nájemného, která byla zahrnuta do odůvodněných nákladů na bydlení, byla stanovena v souladu se zákonem. Žalovaný navrhol žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III. Zjištění ze správního spisu

7. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobkyně podala 15. 10. 2012 žádost o poskytnutí dávky pomoci v hmotné nouzi, a to doplatku na bydlení. Předložila informace o bytu, podle kterých sama obývá nájemní byt č. 6 o velikosti 34 m². Doložila smlouvu o nájmu ze dne 14. 12. 2011, podle které má byt v nájmu do 31. 12. 2012. Nájemné činí 5 000 Kč, dále platí 400 Kč jako měsíční úhrady za služby, 41 Kč za odvoz odpadků, záloha na elektřinu je 1 510 Kč. Také doložila, že dne 10. 10. 2012 zaplatila částku 2 853 Kč jako doplatek elektřiny za období od 20. 12. 2011 do 1. 10. 2012.
8. Příjem prokazovala dohodou o výživném, podle které dostávala výživné 2 000 Kč měsíčně, a přiložila potvrzení o studiu. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobkyně pobírala přídavek na děti ve výši 700 Kč měsíčně, příspěvek na živobytí ve výši 1 520 Kč měsíčně a příspěvek na bydlení ve výši 4 593 Kč měsíčně.

9. Rozhodnutím úřadu práce ze dne 24. 6. 2013, č. j. MPSV-UP/3594055/13/HMN, úřad práce žalobkyni dávku doplatek na bydlení nepřiznal. Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 8. 2013, č. j. MPSV-UM/4462/13/4S - LBK, rozhodnutí úřadu práce potvrdil. Krajský soud následně rozsudkem ze dne 19. 6. 2014, č. j. 60 Ad 15/2013 - 96, rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2013, č. j. MPSV-UM/4462/13/4S - LBK, zrušil jako částečně nepřezkoumatelné, a to ve vztahu k zohlednění jen části doplatku za spotřebovanou elektrickou energii. V dalším řízení žalovaného zavázal přezkoumatelným způsobem vypořádat námitky žalobkyně směřující do zohlednění jen části doplatku za elektrickou energii uhrazenou v říjnu 2012 a uvést důvody a matematický výpočet, případně též ve vztahu k výpočtu maximální výše úhrady za spotřebovanou elektrickou energii ve smyslu § 34 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi.
10. Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 7. 2014, č. j. MSPV-UM/3375/14/4S-LBK, rozhodnutí úřadu práce ze dne 24. 6. 2013, č. j. MPSV-UM/3594055/13/HMN, zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.
11. Rozhodnutím ze dne 30. 6. 2015, č. j. MPSV-UP/4438/15/LB, bylo úřadem práce opětovně rozhodnuto nepřiznat žalobkyni dávku doplatek na bydlení podle § 33 a § 75 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že doplatek elektřiny uhrazený dne 15. 10. 2012 ve výši 2 853 Kč byl započten ve výši 1 186, 81 Kč. Tato částka je výsledkem výpočtu na základě podkladů dodavatele elektrické energie společnosti ČEZ pro danou sazbu D 45 d, počet a velikost jističů 3 x 20 A, s užitím pro vytápění, ohřev teplé vody, vaření a další spotřeby pro domácnost v oblasti Liberce a pro jednu osobu v bytě do 40 m², když maximální zápočet pro nezbytnou spotřebu elektrické energie činí za kalendářní měsíc 2 696, 81 Kč. Jelikož se jedná o novou žádost o doplatek na bydlení podanou dne 15. 10. 2012, je pro výpočet započteného doplatku vycházeno pouze z aktuálního měsíce podání žádosti, tj. října 2012, a nepřihlíží se k fakturačnímu období 20. 12. 2011 až 1. 10. 2012. V období od prosince 2011 do září 2012 nelze pro výpočet započteného nedoplatku z vyúčtování elektrické energie vycházet z úhrady měsíčních rozdílů mezi měsíční průměrnou cenou za dodávku energie pro bytovou jednotku určité velikosti podle sdělení příslušných dodavatelů energie a uhrazenými zálohami. Nedoplatek za energie ve výši 2 853 Kč se započítává maximálně do výše úhrady měsíčního rozdílu mezi měsíční průměrnou cenou za dodávku energie pro bytovou jednotku určité velikosti podle sdělení příslušných dodavatelů energie, která činí 2 696, 81 Kč a uhrazenou zálohou v měsíci říjnu 2012 ve výši 1 510 Kč.
12. Výše uvedené žalovaný zopakoval v rozhodnutí ze dne 15. 9. 2015, č. j. MPSV-UM/4162/15/9S-LBK. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 22. 11. 2016, č. j. 58 Ad 17/2015 - 34. Krajský soud konstatoval, že ani nové rozhodnutí úřadu práce a následně žalovaného, ale ani obsah předloženého správního spisu nedokládají způsob výpočtu maximálního limitu odůvodněných nákladů na elektrickou energii za kalendářní měsíc (2 696, 81 Kč).
13. V napadeném rozhodnutí žalovaný zopakoval, že žalobkyně podala novou žádost o

doplatek na bydlení dne 15. 10. 2012 a pro výpočet započteného nedoplatku se tudíž vychází pouze z aktuálního kalendářního měsíce podání žádosti (říjen 2012) a k fakturačnímu období (20. 12. 2011 až 1. 10. 2012) se nepřihlíží. Vzhledem k tomu, že nedoplatek za elektřinu vznikl za období před měsícem podání žádosti, nelze nedoplatek rozpočítat zpětně, tento způsob by bylo možné uplatnit pouze v případě, že by osoba pobírala dávky nepřetržitě a v období pobírání dávky by nedoplatek za energie vznikl. V případě žalobkyně tudíž nelze zohlednit období předcházejících měsíců (leden 2012 až duben 2012). V období od prosince 2011 do září 2012 nelze pro výpočet započteného nedoplatku z vyúčtování elektrické energie vycházet z úhrady měsíčních rozdílů mezi měsíční průměrnou cenou za dodávku energie pro bytovou jednotku určité velikosti podle sdělení příslušných dodavatelů energie a uhrazenými zálohami. Výše úhrady za prokazatelnou nezbytnou spotřebu energie se stanoví jako průměrná cena za dodávku energií pro bytovou jednotku určité velikosti podle sdělení příslušných dodavatelů těchto energií, nejvýše však ve výši skutečných úhrad. Na základě podkladů dodavatele elektrické energie (společnost ČEZ) pro danou sazbu, počet a velikost jističů 3 x 20 A s užitím pro vytápění, ohřev vody, vaření a další spotřeby pro domácnost v oblasti Liberci a pro jednu osobu v bytě do 40 m² činí maximální zápočet pro nezbytnou spotřebu elektrické energie za kalendářní měsíc ve výši 2 696, 81 Kč. Pro uvedený účel v systému pomoci v hmotné nouzi je používána cena energie, která je stanovována Energetickým regulačním úřadem jako cena energie poslední instance (jde o státem stanovenou cenu) a to s ohledem na nepřehlednost systému cen jednotlivých dodavatelů elektrické energie a plynu. Tato maximální započitatelná cena za energie se počítá na základě ceníku příslušného dodavatele a distributora elektřiny či plynu a odhadu doložených informací o způsobu vytápění a ohřevu u vody (zda a v jakém rozsahu se ta která energie používá k vytápění, ohřevu vody a přípravě jídel) a o dodavatelích a distributorech těchto energií. V případě užívání energie ke svícení a užívání ostatních elektrických spotřebičů (nejedná se o vytápění a ohřev vody) se spotřeba energie stanoví ze statistiky roční spotřeby elektřiny v sazbě D 02d (tato sazba není určena pro vytápění a ohřev TUV), a to jako průměru spotřeby přes všechny jističe a průměrné spotřeby uváděné všemi dodavateli. Takto zjištěná průměrná spotřeba se sníží o 80 % spotřeby energie na vaření. Výsledná výše se použije jako paušální částka bez ohledu na počet osob a velikost bytu. V případě využití energie k vaření se spotřeba energie stanoví paušální částkou bez ohledu na počet osob. Pro jednotlivé typy použití energií se počítá spotřeba podle postupu doporučeného Energetickým regulačním úřadem. V projednávaném případě byly zadány zálohy na elektřinu 1 510 Kč. Programovou aplikací byly tyto náklady v souladu s § 34 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi započteny v plné výši. Žalobkyně užívá nájemní byt o velikosti 34 m², průměrná výška místností je zadána v průměrné výši 2,4 m. Vstupní údaje pro výpočet prokazatelné nezbytné spotřeby energií byly tyto: počet fází jističe: 3, proud jističe: 20 A, sazba elektřiny: D 45d, distributor elektřiny: ČEZ distribuce a.s., elektřina je 100 % užívána k vytápění, ohřevu teplé užitkové vody, vaření a další spotřeby pro domácnost. Vzhledem k tomu, že výpočet úhrady prokazatelné nezbytné spotřeby energií je velmi složitým postupem, slouží pro určení částky programová aplikace OK Nouze, kterou je úřad práce při stanovení odůvodněných nákladů na bydlení povinen používat. Žalovaný závěrem zdůraznil, že zákon o

pomoci v hmotné nouzi nelimituje skutečnou spotřebu elektřiny nájemce, ale limituje výši úhrady za dodávku plynu a elektřiny, což je zcela v souladu s § 34 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi, kde je jednoznačně uvedeno, že do odůvodněných nákladů na bydlení se započítává úhrada prokazatelné nezbytné spotřeby energií a to ve výši, která je v místě obvyklá.

IV. Posouzení soudem

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.
15. Pro posouzení důvodnosti stěžejní žalobní námitky je relevantní ustanovení § 34 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Podle odst. 1 písm. b) tohoto ustanovení se do odůvodněných nákladů na bydlení započítává úhrada prokazatelné nezbytné spotřeby energií; úhradou prokazatelné nezbytné spotřeby energií se rozumí úhrada dodávky a spotřeby elektrické energie, plynu, případně výdaje na další druhy paliv, a to ve výši, která je v místě obvyklá. Podle odst. 2 citovaného ustanovení se výše úhrady za prokazatelnou nezbytnou spotřebu energií stanoví jako průměrná cena za dodávku energií pro bytovou jednotku určité velikosti podle sdělení příslušných dodavatelů těchto energií, nejvýše však ve výši skutečných úhrad.
16. Správní orgány do úhrady za dodávku a spotřebu elektrické energie zahrnuly kromě částky 1 510 Kč, kterou žalobkyně pravidelně hradila na zálohách, částku 1 186, 81 Kč, což žalovaný odůvodnil tím, že nedoplatek za energie ve výši 2 853 Kč se započítává maximálně do výše úhrady měsíčního rozdílu mezi měsíční průměrnou cenou za dodávkou energie pro bytovou jednotku určité velikosti podle sdělení příslušných dodavatelů energie, která činí 2 696, 81 Kč, a uhrazenou zálohou v měsíci říjnu 2012 ve výši 1 510 Kč. Nelze souhlasit s tvrzením žalobkyně, že takový postup nerespektuje právní názor zdejšího soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 19. 6. 2014, č. j. 60 Ad 15/2013 - 96. Krajský soud citovaným rozsudkem zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného ve věci žádosti žalobkyně o doplatek na bydlení za říjen 2012 jako částečně nepřezkoumatelné, a to právě ve vztahu k zohlednění jen části doplatku za spotřebovanou elektrickou energii. Žalovaného zavázal, aby v této části své rozhodnutí řádně odůvodnil a vypořádal námitky žalobkyně. Z tohoto rozsudku zdejšího soudu však rozhodně nelze dovodit, že by měl žalovaný započíst do odůvodněných nákladů na bydlení za říjen 2012 celý doplatek za dodávku elektrické energie a zohlednit tak fakturační období (20. 12. 2011 až 1. 10. 2012).
17. V zákoně o pomoci v hmotné nouzi není postup ohledně nedoplatků a přeplatků za energie upraven. Jak postupovat v případě vzniku nedoplatku za energie řeší Normativní instrukce Ministerstva spravedlnosti č. 10/2013 v části 6.1. Postup zde popsáný se však vztahuje na případy, kdy osoba pobírá dávku nepřetržitě, a nedoplatek za energie vznikl v období pobírání dávky. Krajský soud tedy nadále

zastává právní názor, že pokud bylo rozhodováno o nové žádosti žalobkyně o doplatek na bydlení podané v říjnu 2010 (v bezprostředně předchozích měsících žalobkyně dávku doplatek na bydlení nepobírala), je možné zohlednit úhradu za spotřebu elektrické energie pouze do částky, která představuje maximální zápočet pro nezbytnou spotřebu elektrické energie za kalendářní měsíc.

18. Na rozdíl od předchozích rozhodnutí ve věci žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně vysvětlil způsob výpočtu maximálního limitu odůvodněných nákladů na elektrickou energii za kalendářní měsíc. Soud k této otázce plně odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí. Postup, kdy jsou skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku doplatek bydlení a její výši ve smyslu § 33, § 34 a §35 zákona o pomoci v hmotné nouzi zadávány do příslušné aplikace, která je spravována úřadem práce a využívána pro rozhodování o dávce doplatek na bydlení, odpovídá § 52 zákona o pomoci v hmotné nouzi, který upravuje užití informačního systému pomoci v hmotné nouzi. Podle § 52 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi ministerstvo zajišťuje pro provádění zákona na vlastní náklady aplikační program automatizovaného zpracování údajů potřebný pro rozhodování o dávkách jejich výplatu a jejich kontrolu, včetně jeho aktualizací, a poskytuje tento program bezplatně orgánům pomoci v hmotné nouzi. Orgány pomoci v hmotné nouzi jsou povinny při řízení o dávkách při jejich výplatě a kontrole tento program používat.
19. K otázce výše započitatelného nájemného soud pak plně odkazuje na závěry, které vyslovil v rozsudku ze dne 19. 6. 2014, č. j. 60 Ad 15/2013 - 96. Ke shodným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 1. 2015, č. j. 6 Ads 164/2014 - 48, v němž mimo jiné uvedl: *„Ze smyslu a účelu institutu maximální výše odůvodněných nákladů na bydlení je tudíž zřejmé, že rozlišovat, zda žadatel užívá byt s „tržním“ či „regulovaným nájemným“, není podstatné a ani žádoucí. A to ani při zohlednění změny, kterou s účinností od 1. 1. 2012 ustanovení § 34 zákona o pomoci v hmotné nouzi seznalo (viz výše). S ohledem na výše nastíněný vývoj právní úpravy a smysl a účel institutu maximální výše odůvodněných nákladů na bydlení Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v období, v němž bylo pro danou lokalitu stanoveno cílové nájemné, měly správní orgány pro účely zákona o pomoci v hmotné nouzi vycházet z jeho výše, a s nájemným v místě obvyklým byly povinny „počítat“ až pro případ absence právní úpravy cílového nájemného dle zákona o jednostranném zvyšování nájemného (tj. až od 1. 1. 2013, neboť Část 1. zákona o jednostranném zvyšování nájemného pozbyla platnosti k 31. 12. 2012).“*
20. Soud nedoplňoval dokazování listinami, které žalobkyně v žalobě označila jako důkazy, protože to považoval pro posouzení důvodnosti žaloby za nadbytečné.

V. Závěr a náklady řízení

21. Z uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
22. Podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti

účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ustanovení odst. 1 neplatí, mělo-li být právo na náhradu nákladů řízení přiznáno správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění, nemocenského pojištění, pomoci v hmotné nouzi a sociální péče.

23. V souzené věci byl úspěšný správní orgán, protože se však jednalo o věc pomoci v hmotné nouzi, na náhradu nákladů řízení nemá právo. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 16. února 2018

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
soudkyně